

Sygn. akt XI W 757/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Smulewicz

Protokolant: Karolina Kowalczyk,

Przy udziale oskarżyciela publicznego Wydział Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji – w jego imieniu J. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 czerwca 2016 roku, 12 września 2016 roku, 12 października 2016 roku oraz 20 grudnia 2016 roku w W.

sprawy **K. M.**

córki P. i J. z d. K.

urodzonej dnia (...) w Ł.

obwinionej o to, że:

w dniu 13 grudnia 2015 r. około godz. 09:50 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym na ulicy (...), spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, naruszając zasady przewidziane w art. 19 ust. 2 pkt 3 PoRD przez to, że kierując samochodem marki O. nr rej. (...) nie utrzymała niezbędnego odstępu od poprzedzającego go samochodu marki F. nr rej. (...) w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z nim, uszkadzając go,

tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 Kodeksu wykroczeń w zw. z art. 19 ust. 2 pkt 3 Ustawy z dnia

2.0.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, (Dz. U. z 2012 roku poz. 1137 ze zm.);

orzeka

I. obwinioną **K. M.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw, określa, iż koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 757/16

UZASADNIENIE

K. M. została obwiniona o to, że:

W dniu 13 grudnia 2015 roku około godziny 09:50 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym na ulicy (...) spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, naruszając zasady przewidziane w art. 19 ust. 2 pkt 3 PoRD przez to, że kierując samochodem marki O. nr rej. (...), nie utrzymała niezbędnego odstępu od poprzedzającego go samochodu marki F. nr rej. (...), w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z nim, uszkadzając go, tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 19 ust. 2 pkt 3 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 grudnia 2015 roku około godziny 09:50 w W., ul. (...) od strony ulicy (...) w kierunku Mostu Ł. poruszała się K. M., kierując samochodem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...). K. M. jechała lewym pasem ulicy (...), z prędkością ok. 40 - 50 km/h. Pasem środkowym ulicy (...) tj. drugim od prawej poruszał się w tym samym czasie, pojazdem marki F. o numerze rejestracyjnym (...) W. P. (1). K. M., widząc zmieniające się na sygnalizacji świetlnej światło na czerwone, zwolniła oczekując na zielone światło, umożliwiające jej kontynuowanie jazdy na wprost dla jej kierunku ruchu. Kiedy zapaliło się zielone światło z pasa drugiego od prawej, przed pojazd marki O. kierowany przez K. M., na lewy pas ruchu wjechał, nie sygnalizując zmiany pasa ruchu oraz przejeżdżając linię ciągłą oddzielającą pasy, samochód marki F., kierowany przez W. P. (1). K. M. nie zdażyła wyhamować, po czym uderzyła swoim pojazdem w tył pojazdu marki F., uszkodzając oba pojazdy. Do zderzenia doszło przy linii zatrzymania przed sygnalizacją świetlną oraz skrzyżowaniem z ulicą (...). K. M. w związku z zaistniałą kolizją wezwała na miejsce patrol Policji.

W wyniku zderzenia w pojazdach powstały następujące uszkodzenia: w samochodzie marki O. o numerze rejestracyjnym (...): zdeformowana powłoka blacharska pokrywy silnika oraz zarysowanie powłoki lakierniczej, pęknięta oraz zdeformowana atrapa chłodnicy silnika w części środkowej, zdeformowana tablica rejestracyjna przednia, zderzak przedni wypięty z zaczepów – mocowań oraz zdeformowana powierzchnia oraz zarysowana.

W pojeździe marki F. o numerze rejestracyjnym (...) stwierdzono zaś uszkodzenia w postaci: tylnego zderzaka połamanego, wypiętego z zaczepów, klapy bagażnika – zdeformowana powłoka blacharska w środkowej części, reflektora tylnego prawego – zbite szkło, zdeformowanego błotnika tylnego prawego oraz złamania oparcia fotela kierowcy.

K. M. oraz W. P. (1) byli trzeźwi w chwili zdarzenia. Nawierzchnia drogi na której doszło do zdarzenia – asfaltowa, mokra. Zdarzenie miało miejsce w świetle dziennym. Oznakowanie na ulicy (...), w postaci znaków drogowych pionowych i poziomych było prawidłowe.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionej złożonych w toku postępowania wyjaśniającego i przed Sądem (k. 14, k. 79, zapis audiowizualny przebiegu rozprawy z dn. 29 czerwca 2016 r.); częściowo zeznań świadka W. P. (1) złożonych w toku czynności wyjaśniających i przed Sądem (k. 12, k. 79, zapis audiowizualny przebiegu rozprawy z dn. 29 czerwca 2016 r.), zeznań świadka P. M. złożonych w toku postępowania wyjaśniającego i przed Sądem (k. 10, k. 79, zapis audiowizualny przebiegu rozprawy z dn. 29 czerwca 2016 r.), częściowo zeznań K. C. (k. 89, zapis audiowizualny przebiegu rozprawy z dn. 12 września 2016 r.) oraz M. C. (k. 95, zapis audiowizualny przebiegu rozprawy z dn. 12 października 2016 r.), szkicu miejsca zdarzenia (k. 3), protokołów oględzin pojazdów (k. 6-7), protokołów badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 4-5), szkicu miejsca zdarzenia (k. 35), planu organizacji ruchu (k. 58-59), kopii notatników służbowych (k. 61-67), opinii biegłego (k. 102-113).

Obwiniona K. M. na rozprawie w dn. 29 czerwca 2016 r. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, iż w dniu zdarzenia, poruszała się lewym pasem ul. (...) wraz ze swoją siostrą P. M. pojazdem marki O. (...). Z uwagi na to, że na skrzyżowaniu z ul. (...) zapaliło się czerwone światło dla jej kierunku ruchu oraz fakt, że na pasie do skrętu w lewo stał autobus, mając przy tym świadomość, że autobus skręcając może zachodzić, zwolniła. Gdy światło na sygnalizatorze zmieniło się na zielone, kierowca poruszający się pojazdem marki F. po środkowym pasie ul. (...), zjechał jej drogę i zmienił pas na lewy, nie sygnalizując zamiaru wykonania tego manewru. Kierowcą tego pojazdu był W. P. (1). Obwiniona wyjaśniła, że kierujący pojazdem marki F. dokonał zmiany pasa ruchu przekraczając linię pojedynczą ciągłą, wyjeżdżając gwałtownie tuż przed maskę jej samochodu. Pomiędzy linią zatrzymania a jej pojazdem było wówczas odległość ok. 3 samochodów, tj. około 7 m. W wyniku tak wykonanego manewru obwiniona uderzyła w tył jego samochodu. Do uderzenia doszło przy linii zatrzymania, przed sygnalizacją świetlną, tam pozostały części pojazdów. Zaraz po zderzeniu obwiniona wysiadła z pojazdu ze słowami: Człowieku, mógłbyś nas pozabijać wszystkich! Na te słowa zdaniem obwinionej kierowca F. odpowiedzieć miał: Myślałem, że wyhamujecie. W ocenie K. M. W. P. (1) świadomie wyjechał przed jej samochód i widział je. Z uwagi na to, że to był gwałtowny manewr, nie udało jej się wyhamować. Z relacji obwinionej wynika, że kierowca F. sam przyznawał, iż zdarzenie zaistniało z jego winy, oraz że początkowo taką wersję przed Policją utrzymywał, jednakże gdy przyjechał do niego pewien mężczyzna,

W. P. (1) zmienił zdanie i stwierdził, że to obwiniona jechała za szybko oraz że do zdarzenia doszło z jej winy, w dodatku za skrzyżowaniem. Zdaniem K. M. do zderzenia pojazdów doszło tuż przy linii zatrzymania, tam też leżały części samochodów.

Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie, oparł się na relacjach uczestników zdarzenia: obwinionej K. M. oraz świadka P. M.. Wersje opisane przez uczestników zdarzenia w znacznej mierze są ze sobą zgodne.

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionej za wiarygodne. W toku rozprawy obwiniona potwierdziła swoje wyjaśnienia złożone w toku postępowania wyjaśniającego. Są one spójne, logiczne i konsekwentne. Wyjaśnienia obwinionej złożone w toku postępowania przed Sądem stanowią odzwierciedlenie jej wyjaśnień złożonych w krótkim odstępie czasu od zdarzenia w postępowaniu wyjaśniającym. Nadto, wyjaśnienia te są zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym w zeznaniach świadka P. M. oraz analizą przebiegu zdarzenia zawartą w opinii biegłego z zakresu kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych.

Zeznania świadka W. P. (1) Sąd uznał za wiarygodne w części. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka w tej części, w której znajdują one potwierdzenie w pozostałym uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. W pozostałym zakresie, a zatem co do tego, iż świadek nie widział obwinionej znajdującej się w chwili zdarzenia na lewym pasie ul. (...) nie dał zeznaniom świadka wiary, choćby z uwagi na zawarte w pisemnej opinii biegłego stwierdzenie „spoglądając w prawidłowo ustawione lewe zewnętrzne lustro samochodu nie powinien mieć trudności w zakresie możliwości dostrzeżenia najbliższego samochodu nadjeżdżającego pasem, na który postanowił wjechać”. W ocenie Sądu, uwzględniając doświadczenie życiowe, takie określenie tego stanu rzeczy jest prawidłowe. Sąd nie przyznał również waloru wiarygodności zeznaniom świadka, co do miejsca, w którym świadek dokonał manewru zmiany pasa ruchu ze środkowego na lewy. W. P. (1) twierdził bowiem, iż manewru zmiany pasa ruchu dokonał przed linią pojedynczą ciągłą rozdzielającą te pasy, w odległości 3 – 4 samochodów poruszających się od skrzyżowania. Uwzględniając jednak opinię biegłego, jak też zeznania świadka P. M. oraz wyjaśnienia obwinionej, Sąd doszedł do przekonania, że zeznania świadka w tym zakresie nie mogą stanowić podstawy ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy, bowiem stanowią materiał niewiarygodny. Należy bowiem zauważyć, że zgodnie z opinią jeżeli „kierujący samochodem marki F. zmienił pas ruchu w odległości ok. trzech czy czterech samochodów przez skrzyżowaniem, to nie mógł po zmianie pasa pokonać drogi kilkudziesięciu metrów do miejsca kolizji” oraz „nie można wówczas wykluczyć sytuacji, w której to kierujący samochodem F. wykonał zmiany pasa ruchu na długości linii ciągłej.”. Tak przedstawione okoliczności zdarzenia powodują, iż zeznania świadka W. P. (1) nie mogą w tym zakresie stanowić podstawy ustalenia stanu faktycznego.

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadka P. M.. Świadek jest siostrą rodzoną obwinionej a jednocześnie bezpośrednim świadkiem zdarzenia, bowiem znajdowała się w pojeździe na miejscu pasażera, w momencie gdy doszło do zdarzenia. Należy zauważyć, iż relacja świadka przedstawiona przed Sądem jest spójna z relacją przedstawioną w trakcie postępowania wyjaśniającego. W ocenie Sądu zeznania świadka są logiczne i konsekwentne oraz znajdują potwierdzenie w uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. Mimo, że świadek jest osobą najbliższą dla obwinionej, niemniej jednak Sąd uznał je za wiarygodne, nie dopatrując się w nich braku bezstronności.

Sąd jedynie posiłkowo wziął pod uwagę zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy podejmowali interwencję w związku z kolizją. K. C. oraz M. C. potwierdzili, że do zdarzenia doszło oraz że podejmowali interwencję w przedmiotowej sprawie. Przyznali nadto, że sporządzali dokumentację sprawy. Ze względu na obecność na miejscu kolizji już po niej, nie mieli szczegółowych informacji na temat jej przebiegu i w tym zakresie ich zeznania nie były przydatne do stwierdzenia okoliczności istotnych w kontekście odpowiedzialności obwinionej w zakresie zarzucanego jej czynu.

Wobec sprzeczności w relacji uczestników kolizji, został dopuszczony dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Biegły z tego zakresu – R. S., w opinii przeanalizował obydwie wersje zdarzenia, wynikające z wyjaśnień obwinionej i zeznań świadka W. P. (1). Biegły dokonując analizy zdarzenia opisanego przez jego uczestników, uwzględniając przebieg pasów ruchu i ich oznaczenia w miejscu analizowanego zdarzenia, lokalizację stref uszkodzeń ujawnionych w obu samochodach oraz deklarowane przebiegi torów ruchu obu pojazdów przez

ich uczestników oraz po oględzinach miejsca zdarzenia, stwierdził, że kierujący pojazdem marki F., mając zamiar wykonać manewr zmiany pasa ruchu, powinien uwzględniając usytuowanie samochodu na pasie, zwrócić uwagę na charakter ruchu tego pojazdu oraz odległość, w jakiej się on znajduje, aby wykonując manewr zmiany pasa ruchu nie doprowadzić do zagrożenia w bezpieczeństwie ruchu poprzez zajechanie komuś drogi a nawet fizycznie uniemożliwienie wykonania skutecznego manewru obronnego. Jak wynika z wniosków sporządzonej przez biegłego opinii, to W. P. (1) swoim zachowaniem mógł się w sposób znaczny przyczynić do powstania kolizji, jak również mógł doprowadzić do jej powstania poprzez niezachowanie szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru zmiany pasa ruchu.

W ocenie Sądu opinia biegłego została sporządzona w sposób fachowy, w zgodzie z obowiązującymi zasadami i regulacjami prawnymi dotyczącymi sporządzania opinii. Została sporządzona przez biegłego z listy biegłych Sądu Okręgowego w Warszawie, osobę kompetentną i obcą dla stron oraz niezainteresowaną kwestią rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzeczowa, jasna i precyzyjna oraz nie zawiera treści sprzecznych ze sobą. Biegły w sposób szczegółowy ustosunkował się do obydwu wersji zdarzenia i opisał jego przebieg, oceniając zarówno wersję przedstawianą przez obwinioną, jak również przez pokrzywdzonego. Zdaniem Sądu opinia jest bardzo precyzyjna oraz wyczerpująco odpowiada na postawione przez Sąd pytania. Sąd w pełni podzielił płynące z opinii wnioski, jako logicznie wypływające z przedstawionego toku rozumowania popartego wiedzą specjalną i przepisami Prawa o ruchu drogowym. Uzasadnienie stawianych twierdzeń zostało sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały także dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych, a biegły nie nadużywał terminologii fachowej. Powyższe uzasadnia stwierdzenie, że opinia została sporządzona w sposób rzetelny, zgodnie ze stanem wiedzy w danej dziedzinie oraz stanowi przydatny i istotny dowód w niniejszej sprawie.

Sąd dał wiarę dowodom ujawnionym na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw. Dokumenty te zostały bowiem sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wykazał w ocenie Sądu, ażeby obwiniona K. M. w dniu 13 grudnia 2015 roku ok. godz. 9:50 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym na ulicy (...), spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, naruszając zasady przewidziane w art. 19 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, przez to, że kierując samochodem marki O pel nr rej. (...), nie utrzymała niezbędnego odstępów od poprzedzającego go samochodu marki F. nr rej. (...), w wyniku czego doprowadziła do zderzenia z nim.

Czyn opisany w art. 86 § 1 kw popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Do wypełnienia przez sprawcę znamion niezbędne jest wykazanie w toku postępowania dowodowego wypełnienia przez obwinionego znamienia skutku w postaci spowodowania realnego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zagrożenie takie może wyrażać się w spowodowaniu przez sprawcę kolizji, bądź zmuszenia innego uczestnika ruchu do zachowania zmierzającego do uniknięcia niebezpieczeństwa, którego, w normalnych warunkach ruchu drogowego w związku z zasadą zaufania, ten uczestnik ruchu nie musiałby unikać.

Jak wynika z treści art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym „Kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu”. Ustęp 2 tego samego artykułu nakłada na kierującego pojazdem trzy obowiązki: jazdy z prędkością nieutrudniającą jazdy innym kierującym, hamowania w sposób niepowodujący zagrożenia bezpieczeństwa ruchu lub jego utrudnienia, utrzymywania odstępów niezbędnego do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu.

Powołany powyżej przepis ustanawia zasadę, wedle której kierujący niestosujący się do niej ponosi odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie. Wyjątkiem od tej zasady jest m. in. sytuacja, w której pojazd zajechał drogę innemu pojazdowi wskutek nagłej zmiany toru jazdy, tj. nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi poruszającemu się na pasie, na który zamierza wjechać.

„(...) 6. Gwałtowność hamowania może też doprowadzić do najechania przez pojazdy jadące z tyłu. Kierujący pojazdem powinien zatem utrzymać odstęp od jadącego przed nim pojazdu, odpowiednio dostosowany do prędkości, aby miał możliwość bezkolizyjnego zatrzymania pojazdu. Nie ma bowiem wątpliwości, że oba czynniki mają bezpośredni wpływ na gwałtowność hamowania. Trzeba mieć świadomość, że kierujący pojazdem, który najechał na tył innego pojazdu, prawie zawsze jest uznawany za winnego kolizji. Od reguły tej mamy jednak co najmniej dwa wyjątki: 1) jeżeli pojazd zajechał drogę (nie ustąpił) innemu pojazdowi wskutek nagłej zmiany toru jazdy lub 2) w przypadku gwałtownego hamowania, którego nie można ze względu na okoliczności zaliczyć do uzasadnionych.” – Wojciech Kotowski, Prawo o ruchu drogowym. Komentarz. Wyd. ABC. Komentarz do art. 19 ustawy.

W ocenie Sądu taki wyjątek zaistniał w niniejszej sprawie, albowiem jak wykazało postępowanie dowodowe, kierujący F. nagle i bez uprzedniego zasygnalizowania zmienił pas ruchu ze środkowego na lewy, po którym poruszała się obwiniona. Prowadzone postępowanie nie wykazało jakoby wykonanie tego manewru w sposób gwałtowny, bez uprzedniej sygnalizacji nie było reakcją na nieprzewidzianą sytuację drogową, z którą W. P. (1) mógł się spotkać.

Poczynione ustalenia faktyczne wskazują, iż obwiniona swoim zachowaniem nie doprowadziła do zaistnienia kolizji. Jakkolwiek w myśl art. 19 ust. 2 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym, była zobowiązana do utrzymania odpowiedniego odstępu od poprzedzającego pojazdu, tak aby w razie hamowania lub zatrzymania tego pojazdu nie doprowadzić do zderzenia z nim, tak w ocenie Sądu w opisywanej sytuacji, nawet pomimo zachowania odpowiedniego odstępu przez obwinioną, musiało dojść do zderzenia, a to ze względu na nagłą, niesygnalizowaną uprzednio zmianę pasa ruchu przez W. P. (1).

Jak wynika z powyższego, w niniejszej sprawie to pokrzywdzony W. P. (1) spowodował zagrożenie w ruchu drogowym, bowiem dokonując w sposób gwałtowny manewr zmiany pasa ruchu po uprzednim nieupewnieniu się, czy na pasie na który zamierza wjechać nie znajduje się pojazd i czy manewrem tym nie zmusi innych uczestników do wykonania gwałtownych manewrów bądź zupełnie uniemożliwi im wykonanie manewru obronnego.

Reasumując, Sąd stwierdził, iż obwiniona K. M. nie spowodowała zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym w dniu 13 grudnia 2015 r. na ul. (...) w W.. Zachowanie obwinionej nie wypełniło, zatem znamion czynu zabronionego opisanego w art. 86 § 1 Kodeksu wykroczeń.

Wobec powyższego orzeczono, jak w punkcie I wyroku.

Sąd, na podstawie art. 118 § 2 kpw, w związku z wydaniem wyroku uniewinniającego, określił, że koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.